

Ангел Каралийчев
Орачът и мечката

Един селянин орач нивата си край гората. Изневиделица от гората излязла една мечка и се упътила към орача.

– Чичо – изръмжала мечката, – искаш ли да орем заедно?

– Защо да не искам – отвърнал селянинът, разпрегнал единия вол и на негово място зажеглил мечката. Почнал да я бодее с остена, за да върви по-бързо. Цял ден орали. Набраздил нивата.

На другия ден мечката рекла:

– Хайде пък сега да посеем жито!

– Да посеем – отвърнал орачът и докарал от житницата си един чувал зърно. Почнали да сеят. Орачът пръскал житото, а мечката влачела трънената грапа.

Преминала зимата, настанала пролетта, пекнало лятото. Орачът отишъл в гората, намерил съдружницата си в мечката дупка и викнал:

– Бабо мецо, нашата нива узря, ела да си поделиме житото, нали сме съдружници.

– Ида! – изскочила мечката и се навървила подире му.

Като стигнали на нивата, мечката се изправила, разгледала правите жълти стръкове, изкривените надолу натежали класове, дълго се чудила какво да вземе и най-сетне отсякла:

– Аз ще взема долното, а пък ти – горното!

– Тъй да бъде! – зарадвал се селянинът и пожелал храната. Навързал житото на снопи, овършал, го, отвял го и направил от житото една малка купчина, а от сламата изкамарил голяма купа.

– Малката купчинка е моя, а голямата купа за тебе – рекъл той на мечката и пренесъл зърното в житницата си.

Мечката приближила до купата и захванала да рови сламата. Ровила, ровила и като не намерила нито едно зърно, тежко въздъхнала:

– Излъга ме ти, но до лято аз ще взема горното, а пък ти – долното!

– Тъй да бъде, няма да се караме, нали сме съдружници – усмихнал се селянинът и се прибрал в къщи.

Дошла втората пролет. Орачът впрегнал мечката, изорал нивата и посадил картофи. Щом заесенило, мечката се развикала:

– Горното е мое!

И почнала да скуби картофените стъбла. До едно ги изскубала. А орачът изровил картофите, прибрал ги в чували и ги натоварил на колата си.

– Пак ме излъга! – кипнала мечката, изправила се на задните си крака, разперила големите си лапи и посегнала да сграби съдружника си – ще го яде. Той се дръпнал уплашен.

Тъкмо в тоя миг измежду храстите подала муцунката си една лисица. Мечката съзряла лисицата й си помислила: „Защо да не изям и лисицата? Няма да ми дойде много.“

– Повикай лисицата при нас! – заповядала тя на селянина. Селянинът се провикнал:

– Кумичке, кумичке, я ела насам!

– Не смея – отвърнала лисицата.

– Защо? – попитал селянинът.

– Защото ме е страх от мечката. Мечката се вдървила и тихичко проговорила:

– Кажй й, че не съм мечка, а чер пън. Селянинът повторно се провикнал:

– Ела, кумичке! Туй дето го виждаш, не е мечка, а чер пън.

– Щом като е пън, мушни го в чувала! – казала лисицата.

А мечката се обадила тихичко:

– Мушни ме в чувала!

Селянинът изгърсил картофите от едина чувал и наврял вътре мечката надолу с главата.

– Ха сега – добавила лисицата – завържи чувала с въжето. Върза ли го здраво?

– Вързах го! – отвърнал селянинът.

– Ха сега пък вземи секирата и бухни мечката по главата! Селянинът грабнал секирата и – тупа-лупа – утрепал мечката.

След туй поканил лисицата да се качи на колата, откарал я в село и я пуснал в курника – да си избере най-глъстата кокошчица за награда.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев
Български народни приказки
Издаелство „Народна младеж“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3544>]